

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/29/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316211698
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Holická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1316211698.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Holickej a členov senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Ondreja Krajča, v spore žalobcu: 1/ S.. J. A., F.. XX.XX.XXXX, Q. T. G. XX, T., X/ E.. I. A., F.. XX.XX.XXXX, Q. T. G. XX, T., oboch zastúpených Mgr. Alica Mendlová, advokátka, so sídlom Riečna 2, Bratislava, proti žalovanému: 1/ Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, X/ S.. Ľ. D., F.. XX.XX.XXXX, Q. T. F. X, P., X/ E.. E. D., F.. XX.X.X.XXXX, Q. T. F. X, P., žalovaným 2/ a 3/ zastúpeným JUDr. Ján Šofranko, advokát, so sídlom Hraničná 2, Košice, X/ E.Š. D., F.. XX.XX.XXXX, Q. T. F. X, P., zastúpeným JUDr. Daniela Hubinská, advokátka so sídlom Dr. Vladimíra Clementisa 10, Bratislava, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13. novembra 2019, č. k. 16C/177/2016 - 515, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaní 2/, 3/ a 4/ majú proti žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Žalovanému 1/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu v celom rozsahu a rozhodol, že žalovaný 1/ má nárok od spoločne a nerozdielne zaviazaných žalobcov 1/ a 2/ na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník; žalovaní 2/ a 3/ majú spoločný a nerozdielny nárok od spoločne a nerozdielne zaviazaných žalobcov 1/ a 2/ na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník; žalovaný 4/ má nárok od spoločne a nerozdielne zaviazaných žalobcov 1/ a 2/ na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Uviedol, že žalobcovia sa žalobou domáhali určenia, že kúpna zmluva uzatvorená medzi žalovanými 2/ a 3/ ako predávajúcimi a žalovaným 4/ ako kupujúcim, ktorej predmetom bol prevod bytu Č.. X na X H.. T. C. J.. Č.. XXX, F. J. na F. XX R. P., R. Č.. X, H. na H. S. „„, H.. Č.. XXX - W.. H.. I. F. Z. R. XXX E.X I. H.. Č.. XXX - W.. H.. I. F. Z. R. XXX E.X, W. na A. Č.. XXXXX, P.. Ú.. Q. (ďalej len ako „Byt“), ktorej vklad bol povolený podľa R. XXXXX/XX W. C. XX.XX.XXXX (ďalej len ako „Kúpna zmluva“), je voči žalobcom 1/ a 2/ neúčinná; a zároveň určenia, že záložná zmluva uzatvorená medzi žalovanými 2/ a 3/ ako záložcami a žalovaným 1/ ako záložným veriteľom, ktorej predmetom bolo zriadenie záložného práva k Bytu, ktorej vklad bol povolený podľa V 5377/2013 zo dňa 09.07.2013 (ďalej aj len ako „Záložná zmluva“), je voči žalobcom 1/ a 2/ neúčinná.

Žalobu odôvodnili tým, že žalobca so žalovaným 2/ uzatvoril Dohodu o urovnaní zo dňa 03.01.2012 (ďalej len ako „Dohoda o urovnaní“), predmetom ktorej je urovanie práv a povinností zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 11.11.2010, ktorú účastníci uzatvorili a predmetom ktorej bola pôžička vo výške 264.000 eur, poskytnutá žalobcom žalovanému 2/ (ďalej len ako „Zmluva o pôžičke“). Zmluva o pôžičke sa nahradila Dohodou o urovnaní, pričom žalovaný 2/ sa zaviazal na vrátenie zvyšnej časti pôžičky vo výške 117.238 eur v splátkach do 25.12.2016. Žalobca uviedol, že žalovaná 3/ je manželkou žalovaného 2/, žalovaný 4/ je syn žalovaných 2/ a 3/ Podľa článku III bod 1 Dohody o urovnaní sa žalovaný 2/ zaviazal, že po dobu splatnosti nebude bez súhlasu žalobcu disponovať svojím majetkom tak, že by ohrozoval možnosť vrátenia pôžičky a nebude vykonávať také úkony, ktoré by naplňovali inštitút odporovateľnosti v zmysle Občianskeho zákonníka. Žalovaný 2/ už od 01.01.2016 neplní predmetné splátky. Žalobca sa z katastra nehnuteľností dozvedel, že žalovaní 2/ a 3/ previedli Byt na žalovaného 4/ a súčasne, že uzatvorili so žalovaným 1/ záložnú zmluvu, na základe ktorej bolo zriadené na Byte záložné právo podľa Záložnej zmluvy, čím opätovne ukrátili veriteľa, teda žalobcu a znemožnili vymožitelnosť pohľadávky. S odkazom na právnu úpravu ust. § 42a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník je podľa žalobcov zrejmé, že medzi žalovanými 2/ a 3/ ako predávajúcimi a žalovaným 4/ ako kupujúcim došlo k právnemu úkonu, ktorým došlo k ukráteniu pohľadávky žalobcu, išlo o úmyselné konanie zo strany žalovaných, nakoľko sa jedná o rodinných príslušníkov, a teda o pôžičke mali všetci vedomosť a poznali úmysel žalovaného 2/ ako dlžníka ukrátiť žalobcu. Žalovaní si boli vedomí, že predaním Bytu svojmu synovi ukrátia žalobcu na jeho právach, ohrozia vymožitelnosť nesplácanej pôžičky a dôjde k zmenšeniu ich majetku, teda právnym úkonom uzatvoreným žalovanými 2/ a 3/ a žalovaným 4/ došlo k ukráteniu pohľadávky žalobcu. Žalobcovia uviedli, že je zrejmé, že pohľadávka žalobcu existuje a je nesplatená, pričom žalovaný 2/ nespláca podľa Dohody o urovnaní. K ukráteniu žalobcu došlo konaním žalovaných tým, že v čase, keď je pohľadávka žalobcu vykonateľná, uzavreli žalovaní Kúpnu zmluvu a tým zmenšili svoj majetok. Uzavretím Záložnej zmluvy znemožnili vymožitelnosť danej pohľadávky. V priebehu konania žalobcovia uviedli, že majú niekoľko pohľadávok voči žalovanému 2/ a poukázali na notársku zápisnicu č. F. XXX/XXXX, F. XXXXX/XXXX, F. XXXXX/XXXX W. C. XX.XX.XXXX, ktorou žalovaný 2/ uznal svoj dlh vo výške 45.000,- eur a súhlasil s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice ako exekučného titulu (ďalej len ako „notárska zápisnica č. N XXX/XXXX“). Pôžička vo výške 45.000 eur bola poskytnutá v prospech účtu vedeného R. Č. I..J.. (Č..Ú.. XXX XXX XXXX/XXXX) C. XX.XX.XXXX I. XX.XX.XXXX na základe požiadavky žalovaného 2/ e-mailom, adresovaným žalobcovi 1/, v ktorom ho žiada o poskytnutie pôžičky, čo potvrdzuje aj kópia displeja mobilného telefónu (uvedené telefónne číslo patrí žalovanému 2/), v ktorom žalobcovi 1/ oznamuje číslo účtu vedeného v Č. I..J.., na ktorý si žalovaný 2/ vymienil úhradu pôžičky. Plnením a odovzdaním pôžičky inej osobe je splnením záväzku, pričom zaplatenie čiastky na účet tretej osoby predstavuje dohodnuté platobné miesto s úmyslom splniť záväzok a treba ho pokladať za plnenie zmluvnej strane, nie majiteľovi účtu. Znamená to, že pôžička vo výške 45.000 eur bola poskytnutá dlžníkovi na ním poskytnutý a označený účet, a to bez ohľadu na to, že nejde o účet dlžníka, a tým si veriteľ splnil všetky povinnosti v zmysle uzavretej zmluvy o pôžičke, čo zahŕňa aj odovzdanie peňazí dlžníkovi, účet tretej osoby je len platobným miestom, tretia osoba nie je zaviazaná ako dlžník voči veriteľovi. Žalobcovia ďalej poukázali na Zmluvu o pôžičke zo dňa 11.11.2010 a spísanú notársku zápisnicu č. F. XX/XXXX, F. XXXXX/XXXX, F. XXXXX/XXXX W. C. XX.XX.XXXX (ďalej len ako „notárska zápisnica č. F. XX/XXXX“), ktorou žalovaný 2/ uznal dlh čo do výšky a dôvodu a súhlasil s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu; Dohodu o urovnaní zo dňa 03.01.2012, ku ktorej žalovaný 2/ žalobcovi 1/ vystavil blankozmenku a podpísali Dohodu vyplňovacou práve k blankozmenke; konanie na Okresnom súde Košice II, č.k. 17C/29/2017 o zaplatenie 31.291,52 eur s prísl., čo predstavuje časť pohľadávky v zmysle Dohody o urovnaní; pohľadávku z titulu pôžičky zo dňa 22.04.2013 vo výške 45.000 eur, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť do 29.04.2013 a ktorý záväzok bol uznaný notárskou zápisnicou č. F. XXX/XXXX; vedené exekučné konanie k vyššie uvedenej pohľadávke vo výške 45.000 eur, č.k. L. X XXXX /., exekútor JUDr. Rudolf Krutý; právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice II, č.k. 29Cpr 4/2016, ktorým bola spoločnosť A-RECOL s.r.o. (kde je jediným spoločníkom a konateľom žalovaný 2/) zaviazaná zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 14.863,06 eur s prísl. a súčasne uznesenie Okresného súdu Košice II, ktorým bola táto spoločnosť zaviazaná uhradiť žalobcovi 2/ trovy konania vo výške 2.183 eur, pričom táto spoločnosť je jednak avalom z vyššie uvádzanej blankozmenky a jednak sa žalovaný 2/ zaviazal v Dohode o urovnaní zo dňa 03.01.2012, že pohľadávka je oprávnená. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, výsluchom žalobcu 1/ a žalovaného 2/, ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil, že Dohoda o urovnaní zo dňa 03.01.2012, uzavretá medzi žalobcom 1/ ako veriteľom a žalovaným 2/ ako dlžníkom v plnom rozsahu nahradila Zmluvu o pôžičke, uzatvorenú medzi zmluvnými stranami dňa 11.11.2010, na základe ktorej sa dlžník zaviazal vrátiť veriteľovi 264.000 eur

do 15.02.2017. Veriteľ potvrdil, že ku dňu uzavretia Dohody o urovnaní je zostatok záväzku dlžníka 117.238 eur, ktorý dlžník uznal čo dôvodu a výšky a zaviazal sa ho splatiť spolu s úrokom vo výške 10% p.a. najneskôr do 31.12.2016 v pravidelných mesačných splátkach vo výške 2.490,96 eur vždy do 25. dňa kalendárneho mesiaca, za ktorý sa splátka platí, pričom prvá splátka bola splatná dňa 25.01.2012 a posledná 25.12.2016. Podľa čl. III Dohody o urovnaní sa dlžník zaviazal nedisponovať so svojím majetkom takým spôsobom, ktorý by ohrozoval možnosť vrátenia pôžičky a nevykonávať právne úkony, ktoré by naplňali podstatu inštitútu odporovateľnosti podľa Občianskeho zákonníka. Neoddeliteľnou súčasťou Dohody o urovnaní bola zmenka a zmluva o vyplňovacom práve ku zmenke. Z LV č. XXXXX pre P.Ú.. Q. súd zistil a medzi stranami nebolo sporné, že vlastníkom Bytu je žalovaný 4./, ktorý Byt nadobudol na základe Kúpnej zmluvy od žalovaných 2/ a 3/ za kúpnu cenu 50.000 eur, splatnú do 31.12.2014. Na prevod Bytu udelil žalovaný 1/ ako záložný veriteľ podľa Záložnej zmluvy súhlas dňa 18.11.2014 na základe žiadosti žalovaných 2/ a 3/ zo dňa 23.10.2014. Z výpisov z účtov súd zistil, že suma spolu 50.000 eur bola poukázaná z účtu žalovaného 4/ (Č..Ú.. J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX) na Ú. Ž. X/ (Č..Ú.. J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX) platbami nasledovne: platba dňa 24.11.2014 - 10.000 eur, dňa 08.12.2014 - 14.000 eur, dňa 09.12.2014 - 14.000 eur, dňa 11.12.2014 - 8.000 eur a dňa 15.12.2014 - 4.000 eur. Kúpna zmluva v čl. IV obsahovala vyhlásenia žalovaných 2/ a 3/ ako predávajúcich, o.i. že sú oprávnení s Bytom plne disponovať, že na Byt neboli uplatnené žiadne nároky podľa osobitných predpisov, že ich vlastníctvo k Bytu nie je nijako ovplyvnené žiadnou dohodou s treťou osobou alebo osobami, že okrem zákonného záložného práva podľa Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a záložného práva podľa Záložnej zmluvy neviazne na Byte žiadne záložné právo, iná ťarcha alebo akékoľvek práva tretích osôb a že nebolo začaté alebo neprebíha súdne, správne alebo iné konanie, ktorého dôsledkom by bolo obmedzenie vlastnickeho práva kupujúceho k Bytu. Z predložených výpisov z účtu zistil, že platbami dňa 24.11.2014, 08.12.2014, 09.12.2014, 11.12.2014 a 15.12.2014 prijal žalovaný 4/ na účet sumu spolu 50.000 eur od spoločnosti H-STEEL INC. Žiadosťou o poskytnutie úveru dňa 14.05.2013 žalovaní 2/ a 3/ požiadali žalovaného 1/ o úver vo výške 30.000 eur, na dobu 14 rokov, zabezpečený nehnuteľnosťou. V zozname vyplácaných záväzkov uviedli, že z úveru poskytnutého žalovaným 1/ bude vyplácaný záväzok - splátkový úver v inej banke, a to pohľadávka K. T. podľa úverovej zmluvy zo dňa 19.10.2009, zabezpečená záložným právom na Byt podľa V - 7919/09 zo dňa 20.11.2009, ktorá ku dňu 21.06.2013 predstavovala podľa Potvrdenia o výške zostatku pohľadávky, vystaveného K. T., sumu 22.352,83 eur. Žalovaný 1/ ako veriteľ uzatvoril so žalovanými 2/ a 3/ ako solidárnymi dlžníkmi dňa 30.05.2013 Zmluvu o úvere, pričom pohľadávka žalovaného 1/ zo Zmluvy o úvere bola zabezpečená záložným právom zriadeným na základe Záložnej zmluvy zo dňa 30.05.2013, podľa ktorej Zálohom bol Byt v tom čase v bezpodielovom spoluvlastníctve žalovaných 2/ a 3./; záložné právo bola zapísané do katastra nehnuteľností podľa R.-XXXX/XXX dňa 09.07.2013. V Záložnej zmluve (časť VI) žalovaní 2/ a 3/ ako dlžníci vyhlásili, že ku dňu jej podpisu tejto listiny na Zálohu neviaznu žiadne ťarchy, obmedzenia ani iné právne povinnosti, okrem tých, ktorých existencia bola zrejماً z výpisu z LV, ktorý predložil záložnému veriteľovi. Notárskou zápisnicou č. N 68/2010 došlo žalovaným 2/ ako povinným voči žalobcovi 1/ ako oprávnenému k uznaniu záväzku čo do základu a výšky v súlade s ust. § 41 ods. 2 Exekučného poriadku na základe Zmluvy o pôžičke, na základe ktorej poskytol oprávnený ako veriteľ povinnému ako dlžníkovi pôžičku vo výške 264.000 eur, ktorú povinný prevzal a zaviazal sa vrátiť do 15.02.2017. Podľa notárskej zápisnice č. F. XX/XXXX ak pohľadávka oprávneného zo Zmluvy o pôžičke nebude uspokojená povinným, povinný vyjadril súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Notárskou zápisnicou č. F. XXX/XXXX došlo žalovaným 2/ ako povinným voči žalobcovi 1/ ako oprávnenému k uznaniu záväzku zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 22.04.2013 v ústnej forme, na základe ktorej poskytol oprávnený ako veriteľ povinnému ako dlžníkovi bezúročné pôžičku - peňažné prostriedky vo výške 45.000 eur, ktorú sa povinný zaviazal splatiť do 29.04.2013. Účastníci uzavreli notárskou zápisnicou č. F. XXX/XXXX dohodu o dodatočnom zaplatení dlhu vo výške 45.000 eur v splátkach: 10.000 eur do 31.12.2016, 10.000 eur do 31.12.2017, 25.000 eur do 31.12.2018 s tým, že omeškaním so splatením ktorejkoľvek zo splátok sa stáva splatný celý dlh. Povinný ako dlžník vyhlásil, že svoj dlh čo do dôvodu a výšky uznáva a zaväzuje sa ho zaplatiť do 31.12.2018 a vyhlasuje v súlade s ust. § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, že súhlasí s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. E-mailom zo dňa 21.04.2013 oznámil žalovaný 2/ žalobcovi 1/, že má problém s peniazmi, že má v banke odkup pohľadávok a nedopatrením uhradil faktúry za materiál a nezvýšilo mu na faktúry, ktoré sú na zaplatenie banke. Oznámil ďalej, že do stredy musí uhradiť faktúry v hodnote cca 57.000 eur, sám si vie zabezpečiť sumu asi 30.000 eur a požiadal žalobcu 1/, či mu nevie do pondelka 29.04.2013 vypomôcť rozdielom tejto sumy, ak do stredy zaplatí faktúry, vo štvrtok mu banka uvoľní peniaze na iné, ktoré sú už v banke. Medzi stranami nebolo sporné a je zrejmé aj z fotografie displeja mobilného telefónu, ktorého telefónne číslo podľa

zhodných tvrdení strán patrí žalovanému 2/, že majiteľom bankového účtu vedeného v Č. I..J.. Č..Ú.. XXXXXXXXXXX/XXXX je spoločnosť S.O.B., s.r.o. V prospech uvedeného účtu boli dňa 22.04.2013 a 23.04.2013 vykonané platby z účtu žalobcu 1/ vo výške spolu 45.000 eur v dvoch splátkach vo výške 30.000 eur a 15.000 eur. V konaní sp. zn. 17C/29/2017 vedenom Okresným súdom Košice II, ktoré ku dňu rozhodnutia súdu nebolo právoplatne skončené, bol žalobcom 1/ (ako žalobcom) proti žalovanému 2/ a 3/ (ako žalovaným) uplatnený nárok na zaplatenie sumy 31.291,52 eur s prísl. Okresný súd Košice II rozsudkom č.k. 17C/29/2017-24 zo dňa 19.12.2018 rozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa ust. § 273 C.s.p. a uložil žalovaným zaplatiť žalobcovi sumu 31.291,52 eur s prísl. a priznal im plnú náhradu trov konania. Rozsudkom Okresného súdu Košice II, č.k. 29Cpr/4/2016-31 zo dňa 25.09.2017, právoplatným dňa 30.11.2017, bola spoločnosť A-RECOL s.r.o., IČO: 31 718 159 ako žalovaný zaviazaná zaplatiť žalobcovi 1/ (ako žalobcovi) sumu vo výške 14.863,06 eur titulom nevyplatenej mzdy a následne bola táto spoločnosť zaviazaná uznesením č.k. 29Cpr/4/2016-39 zo dňa 17.10.2018 nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške spolu 2.183 eur. Zistený skutkový stav posúdil podľa ust. § 42a ods. 1, 2 a 3 písm. a), § 116, § 42b ods. 1, 2, 4, § 151a Občianskeho zákonníka, § 61k ods. 1, §53 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len ako „Exekučný poriadok“) a dospel k záveru, že žaloba žalobcov nie je dôvodná pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcov, pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 2/ a 3/ a z dôvodu nepreukázania splnenia zákonných predpokladov úspešnosti odporovania Záložnej zmluvy a Kúpnej zmluvy voči žalovaným 1/ a 4/. Uviedol, že žalobcovia podali žalobu na súde dňa 07.07.2016, teda v trojročnej prekluzívnej lehote. Nepreukázali však existenciu vymáhateľnej pohľadávky voči žalovaným 2/ a 3/ ako dlžníkom, v dôsledku čoho absentuje u žalobcov aktívna vecná legitímácia v konaní o neúčinnosť právneho úkonu. Uviedol, že podľa ustálenej súdnej praxe, zákonnému pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ zodpovedá taká, ktorá má už kvalitu judikovaného práva, t.j. bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, ktorým možno začať exekúciu (pozri rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV ÚS 284/2013, uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 253/2012, rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo 2285/2000). Existenciu vymáhateľnej pohľadávky žalobcovia preukazovali notárskou zápisnicou č. F. XXX/XXXX (ktorou bol uznaný záväzok žalovaného 2/ voči žalobcovi 1/ na základe ústne uzavretej zmluvy o pôžičke medzi žalobcom 1/ a žalovaným 2/ na sumu pôžičky 45.000 eur) a vedeným exekučným konaním k vyššie uvedenej pohľadávke vo výške 45.000 eur, sp. zn. L. X XXXX /., exekútor JUDr. Rudolf Krutý; notárskou zápisnicou č. F. XX/XXXX (ktorou bol uznaný záväzok žalovaného 2/ voči žalobcovi 1/ na základe Zmluvy o pôžičke na sumu pôžičky 234.000 eur); Dohodou o urovnaní zo dňa 03.01.2012, ku ktorej žalovaný 2/ žalobcovi 1/ vystavil blanko zmenku a podpísali Dohodu o vyplňovacom práve k blankozmenke; neprávoplatným rozsudkom Okresného súdu Košice II, č.k. 17C/29/2017-24 zo dňa 19.12.2018, ktorým súd uložil žalovaným zaplatiť žalobcom sumu 31.291,52 eur, čo predstavuje časť pohľadávky v zmysle Dohody o urovnaní; právoplatným rozsudkom Okresného súdu Košice II, č.k. 29Cpr 4/2016, ktorým bola spoločnosť A-RECOL s.r.o. zaviazaná zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 14.863,06 eur s prísl. a súčasne uznesenie Okresného súdu Košice II, ktorým bola táto spoločnosť zaviazaná uhradiť žalobcovi 2/ trovy konania vo výške 2.183 eur. Pokiaľ ide o notársku zápisnicu č. F. XXX/XXXX uviedol, že záväzok v nej obsiahnutý vrátiť pôžičku žalobcovi 1/ v sume 45.000 eur sa neviaže na osobu žalovaného 2/, keď z dôvodu charakteru zmluvy o pôžičke ako reálneho kontraktu, kedy bez poskytnutia a odovzdania pôžičky dlžníkovi nedôjde k vzniku právneho vzťahu pôžičky, a je podľa názoru súdu z vykonaného dokazovania zrejmé, že k poskytnutiu pôžičky došlo v prospech spoločnosti S.O.B., s.r.o. ako samostatnému subjektu právnych vzťahov s vlastnou a samostatnou právnou subjektivitou, odlišnou od žalovaného 2/. Dospel k záveru, že k uzavretiu pôžičky medzi žalobcom 1/ a žalovaným 2/ dňa 22.04.2013 nedošlo, a to i napriek konštatovaniu v notárskej zápisnici č. N 372/2016. Z prevodných príkazov, e-mailovej a SMS komunikácie vyplynulo, že žalobca 1/ poskytol pôžičku právnickej osobe - spoločnosti S.O.B., s.r.o., nakoľko zo žiadosti o poskytnutie pôžičky jednoznačne vyplýva, že sa táto má poskytnúť uvedenej spoločnosti na úhradu faktúr v hodnote cca 57.000 eur, čo vyvracia argumentáciu žalobcov, že účet spoločnosti S.O.B., s.r.o. bol len platobným miestom na splnenie záväzku žalobcu 1/ poskytnúť pôžičku žalovanému 2/ Vo vzťahu k notárskej zápisnici č. F. XX/XXXX uviedol, že táto nepredstavuje a nepreukazuje existenciu vymáhateľnej pohľadávky, nakoľko záväzok žalovaného 2/ zo Zmluvy o pôžičke na vrátenie sumy 264.000 eur, splnenie ktorého bolo v nej obsiahnuté a ňou zabezpečené, zanikol uzavretím Dohody o urovnaní, podľa ktorej táto dohoda v plnom rozsahu nahradila Zmluvu o pôžičke a záväzok zo Zmluvy o pôžičke bol nahradený novým záväzkom žalovaného 2/ podľa Dohody o urovnaní vo výške 117.238 eur, ktorý tento ako dlžník uznal čo dôvodu a výšky v Dohode o urovnaní. V notárskej zápisnici č. F. XX/XXXX obsiahnutý právny dôvod záväzku žalovaného 2/ (Zmluva o pôžičke) teda zanikol na základe Dohody o urovnaní, a z tohto dôvodu notárska zápisnica č. F. XX/XXXX nie je materiálne nevykonateľná. V rámci

exekúcie podľa novely Exekučného poriadku od 01.04.2017 môže exekučný súd vykonávať aj prieskum hmotnoprávneho základu notárskej zápisnice a ich prípadná absencia je dôvodom pre zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie. Rovnako existencia okolností, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, a ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, je navyše zákonným dôvodom na zastavenie exekúcie podľa Exekučného poriadku (v štádiu posudzovania návrhu na vykonanie exekúcie sú dôvodom na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie dôvody, pre ktoré by exekúcia musela byť zastavená alebo do vydania poverenia na vykonanie exekúcie vzniknú dôvody na zastavenie exekučného konania). Vo vzťahu k neprávoplatnému rozsudku Okresného súdu Košice II, č.k. 17C/29/2017- 24 zo dňa 19.12.2018, ktorým súd uložil žalovaným zaplatiť žalobcom sumu 31.291,52 eur, čo predstavuje časť pohľadávky v zmysle Dohody o urovaní a k zmenke, vrátane zmluvy o vyplňovacom práve k blankozmenke, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou Dohody o urovaní, konštatoval, že tieto nie sú titulom, na základe ktorých možno nariadiť exekúciu na majetok žalovaných 2/ a 3/ Totožne právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice II, č.k. 29Cpr 4/2016, ktorým bola spoločnosť A-RECOL s.r.o. zaviazaná zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 14.863,06 eur s prísl. (v spojení s uznesením o výške náhrady trov konania), nie je exekučným titulom voči žalovanému 2/ alebo 3/ ako dlžníkom. Ďalej poukázal na to, že samotný dlžník (dlžníci) nie je (nie sú) stranou (stranami) konania, mohol (mohli) by vystupovať v konaní ako tzv. intervenient podľa platnej úpravy C.s.p. V danom prípade žaloba smeruje v časti určenia neúčinnosti Kúpnej zmluvy a Záložnej zmluvy aj voči žalovanému 2/, ktorý je dlžníkom podľa Dohody o urovaní a Zmluvy o pôžičke a žalovanej 3/ ako jeho manželke. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 71/1998, podľa záverov ktorého žaloba o určenie, že dlžníkov právny úkon je voči veriteľovi neúčinný, môže byť úspešná len vtedy, ak smeruje voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol právny úkon urobený. Pasívne vecne legitimovaným v takomto spore teda môže byť iba ten, kto má z odporovateľného úkonu prospech, ktorými osobami nie sú žalovaní 1/ a 3/ Žalovaný 4/ ako súčasný vlastník Bytu je pasívne vecne legitimovaný v spore a je osobou blízkou dlžníkovi a môže sa preto odporovacej žalobe ubrániť, len ak preukáže, že úmysel dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nemohol aj pri náležitej starostlivosti poznať. Úspešná obrana tejto žalovanej osoby blízkej dlžníkovi podľa ust. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka teda spočíva nielen v jej tvrdení, že o úmysle dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nevedela, a ani nemohla vedieť, ale tiež v tvrdení a preukázaní toho, že o tomto úmysle nevedela, a ani nemohla vedieť, napriek tomu, že vyvinula starostlivosť za účelom rozpoznania tohto úmyslu dlžníka a išlo pritom o náležitú starostlivosť. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba blízka dlžníkovi vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím k obsahu právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý tu v dobe odporovaného právneho úkonu objektívne vzaté musel byť, z ich výsledkov poznala, t.j. aby sa o tomto úmysle dozvedela. Ak sa jej to ani pri vynaložení náležitej starostlivosti nepodarilo, potom sa môže v zmysle § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka ubrániť odporovacej žalobe. Ďalšou podmienkou úspešného odporovania právneho úkonu dlžníka je skutočnosť, že konkrétny právny úkon dlžníka ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, pričom dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa najmä vtedy, ak vedú ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku dlžníka, a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, pričom ak by nebolo týchto úkonov, mohol by svoju pohľadávkou z majetku dlžníka uspokojiť. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkove právne úkony objektívne ukracujú uspokojenie veriteľovej pohľadávky, nesie žalobca v postavení veriteľa. Odporovateľnými nemôžu byť tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Je však nevyhnutné, aby išlo o reálne ekvivalentné právne úkony. V konaní o odporovacej žalobe musí byť preto záver, že napadnutý právny úkon je úkonom ekvivalentným, vždy bezpečne preukázaný, a to nielen odkazom na samotné znenie právneho úkonu, ale zistením, že za plnenie, ktoré ním dlžník stratil, nadobudol iné plnenie skutočne ekvivalentnej povahy. Vo vzťahu k možnosti žalobcov ako veriteľa uspokojiť vymáhateľnú pohľadávkou voči žalovaným 2/ a 3/ (ktorej existenciu však nijak nepreukázali, čo je dôvod pre zamietnutie žaloby tak, ako je uvedené vyššie) sa žalobcovia domáhali neúčinnosti Záložnej zmluvy. Stotožnil sa s obranou a argumentáciou žalovaného 1/, ktorý namietal, že v čase uzavretia Záložnej zmluvy dňa 30.05.2013 už viazlo na Byte iné záložné právo v prospech K. T. z r. 2009. Prevod Bytu na žalovaného 4/ na základe Kúpnej zmluvy bol uskutočnený so súhlasom žalovaného 1/ ako financujúcej banky, Záložné právo na Byte v prospech K. T. bolo teda zriadené ešte dokonca pred uzavretím Zmluvy o pôžičke a spísaním notárskej zápisnice N 68/2010, teda ani takáto pohľadávkou by nemohla byť (plne) uspokojená z tohto nehnuteľného majetku dlžníkov, nakoľko zo strany banky ide o zabezpečenú pohľadávkou. Žalovaný 1/ preukázal, že ani pri vynaložení náležitej starostlivosti, ktorú preukázal úkonmi, ktoré vykonal pred uzavretím Záložnej zmluvy a Zmluvy o úvere (náležité posúdenie Žiadosti o poskytnutie úveru žalovaní 2/ a 3/, vrátane

vyhlásenia žalovaných 2/ a 3/ o jedinom vyplácanom záväzku - pohľadávke K. T. z úverovej zmluvy zo dňa 19.10.2009) nemal žiadnu vedomosť o existencii právneho vzťahu medzi žalobcami ako veriteľmi a žalovanými 2/ a 3/ ako dlžníkmi (ani z jedného zo žalobcami uvádzaného právneho titulu), ani o akejkolvek pohľadávke žalobcov voči nim, teda v čase uzatvárania Zmluvy o úvere a Záložnej zmluvy nemal a nemohol mať žalovaný 1/ ani vedomosť o prípadnom úmysle žalovaných 2/ a 3/ ukrátiť žalobcov ako veriteľov. V čase pred uzavretím Záložnej zmluvy ani po jej uzavretí, žalovaný 1/ nemal možnosť nadobudnúť vedomosť o údajnom úmysle žalovaných 2/ a 3/ ukrátiť žalobcov ako svojich veriteľov, ani vedomosť o samotnej pohľadávke žalobcov z dôvodu, že o prípadnej pohľadávke žalobcov ho žalovaní 2/ a 3/, ani samotní žalobcovia, neupovedomili. Tomuto tvrdeniu zodpovedá aj znenie Záložnej zmluvy, v ktorej žalovaní 2/ a 3/ vyhlasujú, že ku dňu jej podpisu na Zálohu neviaznu žiadne ťarchy, obmedzenia ani iné právne povinnosti, okrem tých, ktorých existencia bola zrejماً z výpisu z LV, ktorý predložil záložnému veriteľovi. Žalovaný 1/ tak objektívne nemohol mať o existencii pohľadávky žalobcov a s tým spojeného prípadného úmyslu žalovaných 2/ a 3/ ukrátiť svojho veriteľa žiadnu vedomosť a žalobcovia túto vedomosť žalovaného 1/ ako tretej osoby, s ktorou dlžník uzavrel podľa žalobcov odporovateľný právny úkon (Záložnú zmluvu), nepreukázali. Pokiaľ ide o Kúpnu zmluvu, stotožnil sa aj s argumentáciou žalovaných, že nejde o ukracujúci úkon dlžníkov, ktorý by viedol ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku dlžníkov. Kúpna cena za Byt vo výške 50.000 eur bola uhradená v plnej výške, výšku tejto kúpnej ceny ako neobvyklej alebo neprimeranej žalobcovia v konaní nijak nenamietali a nerozporovali. Žalovaný 4/ nadobudol Byt za obvyklú kúpnu cenu, ktorú uhradil žalovaným 2/ a 3/, čo preukazujú predložené dôkazy. Z pohľadu pôvodu peňazí na úhradu kúpnej ceny je bez významu, ak by aj tieto vopred obdržal pôžičkou od spoločnosti H-STEEL ako tretieho subjektu so samostatnou právnou subjektivitou, odlišnou od žalovaného 2/ a 3/. Žalobcovia tak v konaní nepreukázali kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka, ktoré by nepostačovalo na úhradu ich pohľadávky, keď Kúpnu zmluvou nadobudli žalovaní 2/ a 3/ skutočnú protihodnotu za Byt v peniazoch. Zistil, že žalovaný 4/ nadobudol od žalovaných 2/ a 3/ ako dlžníkov Byt, pričom bola reálne poskytnutá obvyklá cena použiteľná na úhradu ich dlhov (pozri primerane rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo 4333/2007). Žalovaný 4/, s prihliadnutím na okolnosti a blízke rodinné vzťahy medzi stranami sporu, vrátane vzťahu so žalobcom 1/, odkazom na Kúpnu zmluvu a v nej obsiahnuté vyhlásenia v čl. VI Kúpnej zmluvy preukázal vynaloženie náležitej starostlivosti z jeho strany, napriek vynaloženiu ktorej mu úmysel dlžníkov prípadne ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa, nemohol poznať. Z vykonaného dokazovania teda vyplynulo, že boli naplnené zákonom uvedené podmienky ubránenia sa odporovacej žalobe vo vzťahu k jeho osobe. Mal preto za preukázané, že v konaní neboli splnené predpoklady pre úspešné odporovanie právnym úkonom dlžníkov - žalovaných 2/ a 3/, a to Záložnej zmluvy a Kúpnej zmluvy, ktorými by došlo k ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky žalobcov. Žalobcom navrhnuté ďalšie dôkazy výsluchom žalovaného 3/, žalovaného 4/ a vyžiadaním výpisu z registra spoločnosti H-STEEL a jej vlastníckej štruktúry, zamietol, keď vykonanie dôkazov s ohľadom na nedostatok aktívnej a pasívnej legitímácie strán sporu v konaní považoval za nadbytočné a nehospodárne. Pre potreby zistenia skutkového stavu v konaní a posúdenie dôvodnosti žaloby nepovažoval vykonanie žalobcom navrhovaných dôkazov na zistenie rozhodujúcich skutočností za potrebné. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p., keď voči žalovanému 1/, žalovaným 2/ a 3/, a žalovanému 4/ žalobu zamietol, teda úspešnými v konaní v plnom rozsahu boli žalovaný 1/, solidárne žalovaní 2/ a 3/ a žalovaný 4/ Priznal im preto nárok na náhradu trov konania od žalobcov zaviazaných na ich úhradu spoločne a nerozdielne v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobcovia 1/ a 2/, s odôvodnením, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav veci, nesprávne vyhodnotil dôkazy, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu právnemu záveru. Nestotožnili sa s jeho tvrdeniami, že neosvedčili existenciu vymáhateľnej pohľadávky a taktiež neosvedčili úmysel ukrátiť veriteľa. Žalovaný 2/ vo svojej výpovedi pred súdom potvrdil prijatie pôžičky vo výške 4.500.000 Sk a splatením 150.000 eur ju považuje za splatenú aj s úrokmi. Ak, tvrdí že splatil dlžnú čiastku vo výške 180.000 eur, tak nehovorí pravdu, pretože 4.500.000 Sk: 30,1260(konverzný kurz) = 149.372 ,635 eur. Žalovaný však túto sumu nešpecifikoval, nie je zrejماً z čoho mala pozostávať a či v nej bolo zahrnuté aj príslušenstvo, jeho vyjadrenia boli zmätočné. Pri prevode pôvodnej sumy na eurá, pri úroku cca 5% by hodnota úroku v prvom roku úročenia bola 7.468,632 eur a hodnota nesplatených úrokov za 11 rokov je 82.154,949 eur. K tvrdenej neexistencii vymáhateľných pohľadávok uviedli, že majú niekoľko pohľadávok voči žalovanému 2/, a to: Zmluva o pôžičke zo dňa 11.11.2010, ktorej predmetom bolo 264.000 eur, spísaná notárska zápisnica zo dňa 12.11.2010, č. F. XX/XXXX, F. XXXXX/XXXX, F. XXXXX/XXXX, u notára JUDr. Petra Varhálíka, ktorou žalovaný 2/ uznal dlh čo do výšky a dôvodu a súhlasil s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu, následne po čiastočnom splatení vyššie uvedenej pôžičky, podpísali

žalobca 1/ a žalovaný 2/ Dohodu o urovnaní zo dňa 03.01.2012 (doložená v konaní), k tejto vystavil žalovaný 2/ žalobcovi 1/ aj bianko zmenku a podpísali Dohodu o vyplňovacom práve k blankozmenke. (dôkaz zmenka a Dohoda o vyplňovacom práve). Súčasne sa vedie konanie na Okresnom súde Košice II., č.k. 17C 29/2017 o zaplatenie 31.291,52 eur s príslušenstvom, čo predstavuje časť pohľadávky v zmysle vyššie uvedenej Dohody. Ďalšiu pohľadávku majú z titulu pôžičky zo dňa 22.04.2013 vo výške 45.000 eur, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť do 29.04.2013. Dňa 01.04.2016 spísal žalovaný u JUDr. Martiny Mižíkovej notársku zápisnicu F. XXX/XXXX, F. XXXXX/XXXX, F. XXXXX/XXXX, ktorou uznal dlh a súhlasil s vykonateľnosťou zápisnice ako exekučného titulu, k uvedenej pohľadávke sa vedie exekučné konanie u exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, č.k. L. XXXXX/XXXX, súčasne je právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice II. č.k. 29Cpr 4/2016, ktorou je spoločnosť A-RECOL s.r.o. (kde je jediným spoločníkom a konateľom žalovaný 2/) zaviazaná zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 14.863,06 eur s príslušenstvom a súčasne uznesenie Okresného súdu Košice II., ktorým bola táto spoločnosť zaviazaná uhradiť žalobcovi 2/ trovy konania vo výške 2.183 eur. Uvedená spoločnosť je jednak avalom z vyššie uvádzanej blankozmenky a jednak sa žalovaný 2/ zaviazal v Dohode o urovnaní zo dňa 03.01.2012, že pohľadávka je oprávnená a nespochybniteľná a že jej naplnenie kryje okrem iného i obchodnými podielmi a aktívami spoločností, v ktorých je spoločníkom. Tvrdenia súdu, že k pôžičke vo výške 45.000 eur malo dôjsť v prospech spoločnosti S.O.B., a teda nie v prospech žalovaného 2/, a teda aj notárska zápisnica JUDr. Mižíkovej je irelevantná a taktiež exekučné konanie vedené JUDr. Krutým je vedené bezdôvodne, sa nezakladajú na pravde. Žalovaný 2/ mu dňa 21.04.2013 zaslal e-mail so žiadosťou o poskytnutie predmetnej pôžičky, následne mu zaslal SMS, kde sám žalovaný 2/ udal číslo účtu kam sa má pôžička plniť. Tento účet si vymienil žalovaný 2/ a peňažné prostriedky mu zaslal bankovým prevodom dňa 22.04.2013, o čom svedčí bankové potvrdenie. (všetky uvádzané listinné dôkazy boli v priebehu konania doložené do súdneho spisu). Keďže mu žalovaný 2/ nevrátil finančné prostriedky, vedome a dobrovoľne sa dostavil dňa 01.04.2016 na notársky úrad JUDr. Mižíkovej a podpísal notársku zápisnicu o uznaní dlhu, v ktorej aj potvrdil prevzatie finančných prostriedkov. Poukázal na to, že notárska zápisnica je forma zaznamenania právneho úkonu notárom. Notár je osoba určená štátom, ktorá je oprávnená vykonávať notársku činnosť a inú činnosť podľa zákona. Notárska zápisnica má viacero účinkov. Notárska listina je predovšetkým podľa ust. § 3 ods. 4 Notárskeho poriadku verejnou listinou. Delenie listín na verejné a súkromné má relevanciu pri konaní pred súdom. Pojem verejná listina upravuje, že listiny vydané súdmi Slovenskej republiky alebo inými štátnymi orgánmi v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitnými predpismi vyhlásené za verejné, potvrdzujú, že ide o nariadenie alebo vyhlásenie orgánu, ktorý listinu vydal, a ak nie je dokázaný opak, i pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje. Význam delenia listín na verejné a súkromné je v tom, že súd pri verejných listinách aplikuje vyvrátiteľnú domnienku pravdivosti obsahu listiny. Pri verejných listinách súd neskúma pravdivosť ich obsahu, vykoná tak len v prípade, ak má pochybnosť o pravdivosti obsahu verejnej listiny. Právny úkon spísaný formou notárskej zápisnice má v prípade súdneho sporu vyššiu dôkaznú hodnotu ako právny úkon nezaznamenaný formou notárskej zápisnice (nepodložené tvrdenie žalovaného 2/). Ďalším z účinkov notárskej zápisnice je, že notárska zápisnica môže slúžiť ako exekučný titul. Podľa ust. § 41 ods. 2 písm. c) zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) možno vykonať exekúciu aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok, a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila. Právny záväzok musí existovať už v čase spísania notárskej zápisnice. Tvrdenie žalovaného 2/, že predmetná pôžička nebola reálne poskytnutá, je účelové, v predmetnej notárskej zápisnici v bode 1/ vyhlásil, že zmluvu o pôžičke so žalobcom uzatvoril dňa 22.04.2013, z predmetnej notárskej zápisnice vyplýva i prevzatie finančných prostriedkov žalovaným 2/ i skutočnosť, že záväzok v čase podpisu notárskej zápisnice existoval. Žalovaný 2/ sa, napriek tvrdeniu o údajnej neplatnosti notárskej zápisnice o uznaní dlhu, nikdy nedomáhal určenia jej neplatnosti žiadnym spôsobom, a to až do tohto konania ani nerozporoval žiadnym spôsobom. Zmluva o pôžičke podľa § 657 a § 658 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, je zmluvou reálnou, t.j. nestačí len dohoda o jej obsahu, ale k jej platnosti je potrebné aj odovzdanie predmetu pôžičky (napr. peňazí) zo strany veriteľa dlžníkovi, inak zmluva nevznikne. V súdnej praxi sa možno stretnúť s prípadmi, keď odovzdanie peňazí dlžníkovi prebehne tak, že predmet pôžičky - v tomto prípade peniaze - sú veriteľom odovzdané inej osobe, či zaslané na účet inej osoby, ako je dlžník. Ak ide o zasielanie peňazí na účet, väčšinou takýto postup navrhuje dlžník, napríklad preto, že z určitého dôvodu nemôže nakladať so svojimi účtami, napr. z dôvodu ich blokácie súdnym exekútorom a pod. Preto sa v tomto prípade zmluvné strany dohodnú, že veriteľ peniaze zašle na účet tretej osoby, ktorej účet dlžník označí. V tejto súvislosti poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28 Cdo 4279/2016 zo dňa 12.10.2016, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo 679/2003 zo dňa

24.11.2004, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. mája 1999, sp.zn. 3 Obo 399/98 (Zb. NS vydanie 5 ročník 1999 str. 49 pod č. 102/1999), v zmysle ktorých platí, že plnením zo strany veriteľa na iný účet ako na účet dlžníka dôjde k splneniu záväzku. Znamená to, že v skutočnosti peniaze (ako pôžičku) veriteľ dlžníkovi poskytol na účet ním označený, a to bez ohľadu nato, že nejde o účet dlžníka. Dlžník totiž takýmto označením účtu určil, čo sa považuje za riadne poskytnutie pôžičky. Tým si veriteľ splnil všetky povinnosti v zmysle uzavretej zmluvy o pôžičke, čo zahŕňa aj odovzdanie peňazí dlžníkovi (zmluva o pôžičke ako reálny kontrakt toto požaduje) ako dovŕšenie zmluvného vzťahu zo zmluvy o pôžičke. Zároveň to značí, že tretia osoba nie je v zmluvnom vzťahu k veriteľovi, t.j. nie je voči nemu v postavení dlžníka. V tomto prípade je účet tretej osoby len platobným miestom, tretia osoba však nie je zaviazaná ako dlžník voči veriteľovi. Zaviazaný podľa zmluvy o pôžičke zostáva aj v tomto prípade dlžník a on je povinný veriteľovi peniaze vrátiť, a to bez ohľadu na to, že peniaze priamo neobdržal. Z toho vyplýva, že aj keď veriteľ poslal peniaze ako pôžičku na účet tretej osoby, ale zmluvu a jej podmienky som dohodol s dlžníkom, musí v súdnom konaní žalovať na vrátenie dlhu dlžníka, a nie tretiu osobu. Ďalej namietali, že súd napriek ich opakovanému dopytu nevykonal dôkaz dopytom na obchodný register EISA za účelom zistenia majetkovej účasti v danej spoločnosti, čím odňal žalobcom možnosť konať pred súdom. Z dokladov doložených žalovanými 2/ a 4/ jednoznačne vyplývala účelovosť jednotlivých platieb prijatých na účet žalovaného 4/, (nakoľko tento nedisponoval peňažnými prostriedkami na zaplatenie kúpnej ceny, a ani takúto skutočnosť nepreukázal). Žalovaný 2/ prostredníctvom svojej spoločnosti H-STEEL, a aj sám, zasielal jednotlivé časti kúpnej ceny na účet žalovaného 4/ vždy jeden deň vopred alebo v daný deň, tak aby mohol žalovaný 4/ zase vykonať simulovaný právny úkon, ktorý mal pôsobiť ako zaplatenie kúpnej ceny. V tejto súvislosti v odvolaní uviedli konkrétne platby prijaté žalovaným 4/ od spoločnosti H-STEEL INC, ako aj platby prevedené žalovaným 4/ na účet žalovaného 2/, vyplývajúce z výpisu z účtu z novembra 2014 a prehľadu transakcií od 1.10.2014 - 31.12.2014, z ktorých vyplýva, že žalovaný 4/ nedisponoval finančnými prostriedkami na svojom účte a jednotlivé údajné časti kúpnej ceny prijal vždy v totožný deň ako ich previedol žalovanému 2/. Prvé štyri platby prijal žalovaný od spoločnosti H-STEEL INC, pričom táto americká spoločnosť patrí žalovanému 2/, ktorý je aj jej konateľom a riaditeľom. Žiadali, aby súd zaviazal žalovaného 2/ na doloženie úplného výpisu z OR spoločnosti H-STEEL INC ku novembru a decembru 2014, z ktorého bude zrejma majetková účasť v spoločnosti. Z uvedeného je zrejma účelovosť a simulovanie právneho úkonu, teda kúpnej zmluvy. Simulovaný právny úkon je neplatný. Z dôkazov jednoznačne vyplýva, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy žalovaný 4/ nemal z čoho kúpnu cenu zaplatiť, pretože nedisponoval takými finančnými prostriedkami a uvedené peniaze dostal vždy v daný deň alebo predchádzajúci na svoj účet. Uvedené konanie v skutočnosti sledovalo zbavenie sa majetku žalovaného 2/ a 3/, aby zmarili vymožitelnosť pohľadávok žalobcov. Z konania žalovaných je zrejme, že simulované platenie kúpnej ceny bolo v skutočnosti iba preposielanie si vlastných finančných prostriedkov žalovaného 2/ cez účet žalovaného 4/ opätovne na svoj účet, a teda je zrejme, že došlo k zmenšeniu majetku žalovaného 2/ (súd v napadnutom rozsudku uvádza opak, že nepreukázali zmenšenie majetku dlžníka, bod 62 rozsudku). Žalovaní 2/ a 3/ v podstate darovali byt žalovanému 4/, a uvedené vykonali úmyselne a vedome, a preto sú v konaní pasívne legitimovaní. Svojím konaním žalovaní 2/ a 3/ teda ukrátili žalobcov a znížením svojho majetku znížili možnosti vymoženia pohľadávky žalobcov, pričom kúpnu cenu nikdy reálne neobdržali, nakoľko ju tesne pred úhradou previedli na účet žalovaného 4/ a ten ju následne vrátil žalobcom. Stav je taký, že v skutočnosti žalovaní 2/ a 3/ darovali nehnuteľnosť žalovanému 4/ Žalobcovia majú podozrenie, že žalovaní 2/ a 3/ majú zo svojho konania prospech aj popri žalovanom 4/ a sú teda podľa ich názoru taktiež pasívne legitimovanými v tomto spore. Nestotožnili sa ani s tvrdením o nedostatku pasívnej legitimácie žalovaných 2/ a 3/, keď sú rodičmi žalovaného 4/, konali úmyselne a majú z tohto konania prospech v podobe zachovania majetku v rodine, znemožneniu vymožitelnosti pohľadávky žalobcov, a to napriek tomu, že preukázateľne plnia úver, za ktorý je ručené bytom, ktorý už nie je v ich vlastníctve. Ak by sa jednalo o štandardnú kúpu alebo predaj, časť kúpnej ceny by bola použitá na vyplatenie úveru a odľahčenie bytu, pretože je nelogické, aby niekto kupoval zaťažený byt cudzím úverom (čo je však zaujímavé, cena bytu tento úver nezohľadňovala). Keďže k vyplateniu úveru nedošlo, je zrejmy aj prospech žalovaných 2/ a 3/ v podobe znemožnenia výkonu exekučnej dražby pre prípad úspechu žalobcov v tomto konaní pre existujúce záložné právo spočívajúce na byte v prospech žalovaného 1/. S poukazom na uzavretú Zmluvu o úvere medzi žalovaným 1/ ako veriteľom a žalovanými 2/ a 3/ ako solidárnymi dlžníkmi, z ktorej pohľadávka žalovaného 1/ bola zabezpečená záložným právom zriadeným na základe Záložnej zmluvy zo dňa 30.05.2013, na základe ktorej zálohom bol Byt v bezpodielovom spoluvlastníctve žalovaných 2/ a 3/, namietali, že týmto žalovaný 2/ vedome porušil Dohodu o urovnaní zo dňa 03.01.2012, a neinformoval ho o celom svojom majetku viažucom sa k danému bytu na danej adrese, kde by musel preukázať, že na garáž žalovaného 2/ je uvalené

záložné právo v prospech žalobcu. Namietali tiež, že žalovaný 1/, i keď objektívne nemohol mať o existencii pohľadávky žalobcov a s tým spojeným prípadným úmyslom žalovaných 2/ a 3/ ukrátiť svojho veriteľa žiadnu vedomosť, nepreukázal, že by skúmal záväzky žalovaných 2/ a 3/ z verejných zdrojov, pretože ak by to urobil, tak by zistil, že A. Č.. XXXXX pre P.Ú.. Q. je uvalená ľarcha v prospech žalobcu. S poukazom na vyjadrenie žalovaného 1./, že Zmluva o úvere so žalovaným 2/ a 3/ obsahuje klauzulu o neprevoditeľnosti majetku (bytu) na iné osoby, uviedol, že uzatvorenie Kúpnej zmluvy medzi žalovanými 2/ a 3/ ako predávajúcimi a žalovaným 4/ ako kupujúcim, ktorej predmetom bol Byt, je z pohľadu žalovaného 1/ v rozpore so zmluvou o úvere a žalovaný 1/ ani po začatí súdneho konania nevykonával úkony smerujúce voči žalovaným 2/ a 3/, ani neuplatnil zmluvné sankcie voči nim a toto svoje konanie zdôvodnil výrokom „však platia“. Nestotožnili sa ani s rozhodnutím o trovách konania a nesúhlasili, aby bolo žalovaným priznané právo na náhradu trov konania, a to jednak z hľadiska dobrých mravov, nakoľko osobitné okolnosti tohto prípadu, dlhodobé vyhýbanie sa povinnosti plniť dlhy žalovanými 2/ a 3/, taktiež značnou neobzretnosťou a nekonaním žalovaného 1/, ktorý nekonal v zmysle úverovej zmluvy a nedal súhlas na prevod bytu (napriek zmluvnej povinnosti žalovaných 2/ a 3/ takýto súhlas získať), a v neposlednom rade taktiež správaním právneho zástupcu žalovaných 2/ a 3/ a právnej zástupkyne žalovaného 4/. Žalovaní svojím nehospodárnym správaním jednak spôsobili spor a najmä konaním priečiacim sa zásade hospodárnosti navyšovali vzniknuté úkony v konaní. Poukázali na to, že právny zástupca žalovaného 2/ a 3/ prevzal zastúpenie 19.01.2017, v totožný deň vykonal prvý úkon a zaslal súdu repliku k žalobe, kde stručne oznámil, že jeho klient žalobu v celom rozsahu neuznáva a tvrdil, že pôžička, ktorá je predmetom tohto konania, bola vo väčšej časti splatená a žiadal o lehotu 30 dní na doručenie listín, nakoľko toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne prílohy, teda žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení, teda žiadne prostriedky procesnej obrany, a ani žiadne argumenty, ktoré by mali odôvodňovať uvádzané neuznanie žaloby, napriek žiadanej 30 dňovej lehote, túto nedodrжал, a nedoložil súdu žiadne listiny a nové tvrdenia, teda rok a 10 mesiacov od prevzatia právneho zastúpenia, až na posledné opätovne vážne vyjadrenie na pojednávaní. Súčasne právny zástupca žalovaného 2/ a 3/ zmaril pojednávanie dňa 12.03.2018, kedy podaním zo dňa 08.03.2018 žiadal odročenie pojednávania z dôvodu kolízie. Právny zástupca opätovne zaslal žiadosť mimo 5 dňovej lehoty, a to napriek skutočnosti, že o kolízii vedel včas. Súčasne zmaril pojednávanie dňa 09.05.2018, kedy podaním zo dňa 08.05.2018 o 17:45 hod. žiadal odročenie pojednávania z dôvodu jeho PN od 02.05.2018. Doposiaľ nie je zrejmé, či uvedenú PN právny zástupca doložil do spisu, a keby aj, opätovne vedel o PN už od 02.05.2018, avšak požiadal o odročenie mimo 5 dňovej lehoty, teda zase neskoro. Právna zástupkyňa žalovaného 4/ predkladala zmätočné doklady o úhrade kúpnej ceny, na čo bolo nutné vykonať ďalšie a ďalšie dokazovanie a podania, čo v konaní preukázali, pričom následne tvrdila, že prvý doklad preukazujúci údajnú úhradu kúpnej ceny nie je správny a následne na dopyt žalobcov doložila odlišné výpisy z účtov. Čo sa týka pripojenia sa žalovaného 2/ a 3/ k vznesenej námietke nedostatku aktívnej legitímácie, poukázali na procesnú pasivitu žalovaného 2/ a 3/ a ich právneho zástupcu, na hrubé ignorovanie súdu a zásady hospodárnosti a žiadal, aby na uvádzané skutočnosti súd neprihliadal, nakoľko neboli vznesené pri prvom možnom úkone. Dali do pozornosti, že žalovaná 3/ doposiaľ nekonala vôbec. Žiadali, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcom náhradu trov prvo- a druho- inštančného konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/ a 2/ uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a stotožňuje sa s právnym názorom vyjadreným súdom v odôvodnení rozsudku, zároveň sa v plnom rozsahu pridrižava všetkých svojich predošlých písomných a ústnych vyjadrení. Zdôraznil, že pred uzatvorením obchodného vzťahu so žalovaným 2/ a 3/ ako úverovými dlžníkmi postupoval so všetkou obozretnosťou, ktorú možno od neho ako banky požadovať a náležite zistil celý známy skutkový stav a okolnosti daného obchodného prípadu. Pri zisťovaní a posudzovaní skutkového stavu v čase pred uzatvorením obchodného vzťahu vychádzal jednak z podkladov predložených žalovanými 2/ a 3/ a jednak z verejne dostupných zdrojov a databáz ako je kataster nehnuteľností. Pritom o údajoch zapísaných v katastri nehnuteľností platí skôr zmieňovaná zásada tzv. materiálnej publicity, resp. hodnovernosti údajov katastra nehnuteľností. Žalobcovia podľa verejne dostupných údajov v katastri nehnuteľností nikdy nemali evidované žiadne vecné právo k nehnuteľnostiam zapísaných na liste vlastníctva č. XXXXX, P. Ú. Q., Z. P. - W., Z. P. O. vo vlastníctve žalovaného 2/ a žalovanej 3/, resp. v súčasnosti vo vlastníctve žalovaného 4/. Zo skôr predložených čiastočných výpisov z listu vlastníctva č. XXXXX W. C. XX.XX.XXXX a zo dňa 19.07.2017 vyplýva, že na uvedenom liste vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam žalobcovia nemali nikdy zapísanú čo i len informatívnu poznámku o údajných právach žalobcov vzťahujúcich sa na majetok žalovaného 2/ alebo žalovanej 3/. Pritom uvedená absencia akéhokoľvek právneho zápisu v katastri nehnuteľností

o práve žalobcov pretrváva až do dnešného dňa. Vzhľadom na všetky doteraz uvedené skutočnosti, nikdy nemohol získať vedomosť o údajnom úmysle žalovaného 2/ a žalovanej 3/ ukrátiť svojho veriteľa - žalobcov, a ani nemohol získať vedomosť o existencii Dohody o urovaní zo dňa 03.01.2012, uzatvorenej medzi žalobcom 1/ ako veriteľom a žalovaným 2/ ako dlžníkom. Zároveň žalobcovia uvedenú údajnú vedomosť žalovaného 1/ o údajnom úmysle žalovaného 2/ a žalovanej 3/ ukracovať žalobcov ako veriteľov, ako nevyhnutný zákonný predpoklad úspešného odporovania právnym úkonom podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, nikdy čo i len čiastočne v konaní nepreukázali, a teda žalobcovia neunesli dôkazné bremeno preukázania tejto vedomosti žalovaného 1/, čo potvrdzuje aj súd prvej inštancie rozsudkom, ktorým žalobu zamietol a čo bez dôvodných pochybností odôvodňuje aj potvrdenie napadnutého rozsudku odvolacím súdom.

4. Žalovaný 4/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/ a 2/ uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ v podanom odvolaní uvádzajú, že žalovaný 2/ vo svojej výpovedi pred súdom potvrdil prijatie pôžičky vo výške 4.500.000,- Sk a splatením 150.000,- eur ju považuje za splatenú aj s úrokmi. V ďalšej vete už ale žalobcovia uvádzajú, že ak žalovaný tvrdí, že splatil dlžnú čiastku vo výške 180.000,- eur, tak nehovorí pravdu a jeho vyjadrenia považujú za zmätočné. Sami žalobcovia najprv uvádzajú, že žalovaný 2/ zaplatil 150.000,- eur, pričom v ďalšej vete už uvádzajú sumu 180.000,- eur. Na pojednávaní dňa 10.04.2019 bol vypočutý žalovaný 2/ ako strana sporu, s tým, že právna zástupkyňa žalobcov sa na pojednávaní zúčastnila a žalovanému 2/ aj kládla otázky. Ak mali žalobcovia, resp. ich právna zástupkyňa za to, že vyjadrenia žalovaného 2/ boli nejasné a zmätočné, mali možnosť sa na tieto nejasnosti žalovaného 2/ na pojednávaní opýtať, čo však neurobili a otázky v tejto súvislosti žalovanému 2/ nekládli. Poukázal na ustanovenia § 42a ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a uviedol, že medzi základné predpoklady odporovateľnosti patria: existencia právneho úkonu, ktorým sa ukracuje pohľadávka veriteľa; platnosť odporovateľného právneho úkonu; vymáhateľnosť pohľadávky veriteľa; ukrátenie veriteľa (objektívna stránka odporovateľnosti); úmysel ukrátiť veriteľa (subjektívna stránka odporovateľnosti). Vymáhateľnou sa rozumie taká pohľadávka, ktorej splnenie možno vynútiť cestou výkonu rozhodnutia (exekúcie), t.j. pohľadávka, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť výkon rozhodnutia (exekúciu). (Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava, Eurokódex 2011, s. 324 a nasl.) Uviedol, že nemá žiadnu vedomosť o tom, že by existoval vykonateľný exekučný titul, na základe ktorého by bola žalobcom priznaná pohľadávka voči žalovanému 2/ alebo 3/, čo aj žalobca 1/ na pojednávaní dňa 10.12.2018 potvrdil. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 05.10.2005, sp. zn. III. ÚS 271/05-9. Ďalej uviedol, že vymáhateľná pohľadávka je taká, ktorej splnenie možno vymôcť exekúciou. O odporovateľný právny úkon ide len v prípade, že bol majetok prevedený bez zodpovedajúceho protiplnenia - rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 61/2008. Namietal, že pohľadávky uvádzané žalobcami v odvolaní, ktoré evidujú voči žalovanému 2/, nie sú vymáhateľnými pohľadávkami voči žalovanému 2/ v zmysle ustálenej judikatúry. Pohľadávka zo zmluvy o pôžičke zo dňa 11.11.2010, ku ktorej exekučným titulom by mala byť notárska zápisnica napísaná dňa 12.11.2010 na notárskom úrade JUDr. Petra Varhalíka F. XX/XXXX, F. XXXXX/XXXX, NCRIs 44007/2010, zanikla, a to z dôvodu uzatvorenia dohody o urovaní. Na základe urovnania vzniká nový záväzkový vzťah, ktorý je odlišný od pôvodného záväzku. Po uzavretí dohody o urovaní sa už veriteľ nemôže domáhať splnenia pôvodného záväzku, ale len splnenia nového záväzku, ktorý vznikol na základe dohody o urovaní. Keďže zmluva o pôžičke zo dňa 11.11.2010 zanikla, nie je možné na základe predmetnej notárskej zápisnice vymáhať takúto pohľadávku od žalovaného 2/. Pohľadávka vo výške 31.291,52 eur s príslušenstvom - konanie na Okresnom súde Košice II, sp. zn. 17C/29/2017 nie je právoplatne skončené. K pohľadávkou zo zmluvy o pôžičke zo dňa 22.04.2013, ku ktorej exekučným titulom by mala byť notárska zápisnica napísaná dňa 01.04.2016 na notárskom úrade JUDr. Martiny Mižikovej F. XXX/XXXX, F. XXXXX/XXXX, F. XXXXX/XXXX uviedol, že medzi žalobcom 1/ a žalovaným 2/ nebola v apríli 2013 uzatvorená žiadna zmluva o pôžičke, a to ani v písomnej forme, a ani vo forme ústnej. Peňažné prostriedky žalobcom 1/ neboli poskytnuté žalovanému 2/, a tento ich ani pre seba ako pre fyzickú osobu nežiadal. Stranami zmluvy o pôžičke sú veriteľ a dlžník. Na strane dlžníka a veriteľa môžu vystupovať fyzické alebo právnické osoby. Pre právnickú osobu je charakteristické, že svoju vôľu nevytvára sama (na rozdiel od fyzických osôb), ale len prostredníctvom fyzických osôb. Len prostredníctvom fyzických osôb právnická osoba tiež prejavuje svoju vôľu navonok (najmä robí právne úkony). Všetka činnosť právnickej osoby sa môže prejaviť len prostredníctvom fyzických osôb. Skutočnosť, že fyzické osoby konajú v mene právnickej osoby, je právne významná z tohto hľadiska, že právne následky ich konania, za právnickú osobu, postihujú túto osobu (R 210/1950). Z dokladov predložených žalobcami jednoznačne vyplýva, že žalobca 2/ poskytol pôžičku právnickej osobe - spoločnosti SOB, s.r.o., nakoľko

aj zo žiadosti o poskytnutie pôžičky jednoznačne vyplýva, že sa táto má poskytnúť spoločnosti, nie žalovanému 2/, pretože spoločnosť, nie žalovaný 2/, musela uhradiť faktúry v hodnote cca 57.000,- eur. Vo veci odkazovania žalobcov na judikatúru Najvyššieho súdu ČR poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 6/2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivito v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.“ Z uvedeného je zrejmé, že pod pojem ustálená rozhodovacia prax možno zahrnúť len rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, teda nie rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR a ani rozhodnutia krajských súdov. K rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Obo 399/98, na ktorý poukázali žalobcovia, uviedol, že tento sa týka úverovej zmluvy, a nie zmluvy o pôžičke, s tým, že zmluva o úvere nie je reálny kontrakt, ale kontrakt konsenzuálny a zároveň skutkové okolnosti prípadu boli iné ako v prejednávanej veci. Podľa ustanovenia § 205 C.s.p. listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomocí, ako aj listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné, potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak. V prípade notárskej zápisnice so súhlasom s vykonateľnosťou treba mať na zreteli osobitné znaky tohto exekučného titulu v porovnaní s inými exekučnými titulmi. Takáto zápisnica nie je rozhodnutím (súdu alebo iného orgánu) a nemá ani účinky, ktoré zákon s rozhodnutím spája a nie je vybavená účinkami právoplatnosti ani záväznosti pre účastníkov a pre všetky orgány, ktoré majú napríklad rozhodnutia súdu vydané v občianskom súdnom konaní (§ 159 O.s.p.). Skutočnosť, že sa osoba povinná zaviazala poskytnúť oprávnenej osobe určité plnenie a dohoda o tom je uvedená v notárskej zápisnici so súhlasom s vykonateľnosťou, podľa názoru dovolacieho súdu celkom nevylučuje, aby v individuálnych prípadoch - so zreteľom na osobitné okolnosti prejednávanej veci - sa povinná osoba domáhala návrhom na súde určenia, že nie je povinná plniť (resp., že neexistuje dlh, ktorý by mala plniť). Ak by v exekučnom konaní došlo k vymoženiu plnenia uvedeného v notárskej zápisnici a následne súd by v inom (sporovom) konaní určil, že hmotnoprávny základ nie je daný, išlo by u oprávneného o bezdôvodné obohatenie. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.11.2010 sp. zn. 3Cdo 63/2009). K tvrdeniu žalobcov, že právny úkon spísaný vo forme notárskej zápisnice má v prípade súdneho sporu vyššiu dôkaznú hodnotu ako právny úkon nezaznamenaný formou notárskej zápisnice uviedol, že podľa čl. 15 C.s.p. dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon a žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu. Pohľadávka vo výške 14.863,06 eur s príslušenstvom - konanie na Okresnom súde Košice II, sp. zn. 29Cpr/4/2016 je právoplatne skončené, avšak žalovaným a povinnou osobou v tomto prípade je spoločnosť A- RECOL s.r.o., teda iná osoba ako žalovaný 2/ alebo žalovaný 3/. K úhrade kúpnej ceny za prevod bytu žalovaným 4/ ako kupujúcim v prospech žalovaného 2/ a žalovaného 3/ ako predávajúcich uviedol, že kúpna cena bola uhradená v celom rozsahu. Finančné prostriedky na úhradu kúpnej ceny získal žalovaný 4/ na základe zmluvy o pôžičke od právnickej osoby, teda od osoby odlišnej od žalovaného 2/ alebo žalovaného 3/. Žiadosť žalobcov, aby súd zaviazal žalovaného 2/ na doloženie úplného výpisu z OR spoločnosti H-STEEL INC k novembru a decembru 2014, z ktorého bude zrejماً majetková účasť žalovaného 2/ v spoločnosti nemá žiadnu oporu v platnom Civilnom sporovom poriadku, pretože dôkazné bremeno leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky a edičná povinnosť upravená v § 189 C.s.p. sa podľa nášho názoru týka iba tretích osôb, nie účastníkov konania, neopomínajúc tú skutočnosť, že žalobcom nič nebránilo, aby si sami zadovážili takýto dôkaz. S poukazom na ust. § 132 C.s.p. namietal, že v podanej žalobe v roku 2016 označili žalobcovia ako dôkazy iba dohodu o urovaní, A. Č. XXXXX a žalobu. Až na pojednávaní dňa 02.07.2018 právny zástupca žalobcov navrhol vykonať ako dôkaz výsluch strán konania a taktiež až na ďalších pojednávaniach v priebehu rokov 2018 a 2019 predkladali žalobcovi dôkazy, ktorými sa snažili preukázať svoje skutkové tvrdenia - notárske zápisnice a súdne rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené, konanie žalobcov nebolo v súlade so zásadou hospodárnosti konania a k ich návrhu na náhradu trov konania uviedol, že podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Len výnimočne môže súd v konaní procesné úspešnému účastníkovi konania nepriznať náhradu trov konania, s tým, že podľa jeho názoru o takúto situáciu v predmetnom konaní nejde. V plnom rozsahu sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, nakoľko z uvedeného rozhodnutia vyplýva aký skutkový stav súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania ustálil, ako ho vyhodnotil a právne posúdil, je dostatočne odôvodnené, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 387 C.s.p. ako správny potvrdil a zaviazal žalobcov nahradiť žalovanému 4/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalovaní 2/ a 3/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/ a 2/ navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedli, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal predmetnou vecou, dostatočne zistil skutkový stav a vykonané dôkazy správne vyhodnotil, na základe čoho dospel k správne záveru a rozhodol po právnej a skutkovej stránke správne. Odvolanie žalobcov považujú za účelové a neopodstatnené, s ich námietkami nesúhlasili a zotrvali na svojich tvrdeniach uvedených v konaní pred súdom prvej inštancie.

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1/ a 2/ nie je dôvodné.

7. Žalobcovia 1/ a 2/ sa v konaní domáhali proti žalovaným 1/ - 4/ určenia neúčinnosti voči žalobcom dvoch právnych úkonov, a to Kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanými 2/ a 3/ ako predávajúcimi a žalovaným 4/ ako kupujúcim, ktorej predmetom bol prevod bytu č. X na X H.. T. C. J.. Č.. XXX, F. J. na F. XX R. P., R. Č.. X, W.É. na A. Č.. XXXXX, P. Ú.. Q., T. Š. R. H. Ž., P. R. T. H. podľa R. XXXXX/XX W. C. XX.XX.XXXX, a Záložnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanými 2/ a 3/ ako záložcami a žalovaným 1/ ako záložným veriteľom, ktorej predmetom bolo zriadenie záložného práva k predmetnému bytu, ktorej vklad bol povolený podľa R. XXXX/XXXX W. C. XX.XX.XXXX. V žalobe svoj uplatnený nárok odôvodnili tým, že v Dohode o urovaní uzavretej dňa 03.01.2012 medzi žalobcom a žalovaným 2/, predmetom ktorej bolo urovanie práv a povinností zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 11.11.2010, na základe ktorej žalobca poskytol pôžičku žalovanému 2/ v sume 264.000 eur, sa žalovaný 2/ zaviazal na vrátenie zvyšnej časti pôžičky v sume 117.238 eur v splátkach do 25.12.2016. Žalovaný 2/ už od 01.01.2016 neplní predmetné splátky. Žalovaní 2/ a 3/ previedli Byt na žalovaného 4/ a súčasne uzatvorili so žalovaným 1/ Záložnú zmluvu, na základe ktorej bolo zriadené na Byte záložné právo. K ukráteniu žalobcu došlo konaním žalovaných tým, že v čase, keď je pohľadávka žalobcu vykonateľná, uzavreli žalovaní Kúpnu zmluvu a tým zmenšili svoj majetok a uzavretím Záložnej zmluvy znemožnili vymožiteľnosť danej pohľadávky. V priebehu konania žalobcovia svoj nárok odôvodňovali aj existenciou ich ďalších pohľadávok voči žalovaným 2/ a 3/.

8. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobcov a v súlade s ust. § 42a a § 42b Občianskeho zákonníka skúmal splnenie zákonom stanovených podmienok odporovateľnosti Kúpnej zmluvy a Záložnej zmluvy, ktorými sú: existencia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa proti dlžníkovi, uskutočnenie právneho úkonu dlžníkom v posledných troch rokoch, úmysel dlžníka právnym úkonom ukrátiť veriteľa a že právnym úkonom aj skutočne došlo k ukráteniu vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. V rámci skúmania existencie vymáhateľnej pohľadávky žalobcov proti žalovaným 2/ a 3/ sa dôsledne zaoberal jednotlivými žalobcami tvrdenými pohľadávkami proti žalovaným 2/ a 3/. Na základe vykonaného dokazovania správne ustálil, že medzi žalobcom 1/ a žalovaným 2/ nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke dňa 22.4.2013, predmetom ktorej malo byť poskytnutie pôžičky žalobcom 1/ žalovanému 2/ v sume 45.000 eur, a to napriek uznaniu tohto záväzku žalovaným 2/ ako povinným voči žalobcovi 1/. Notárskou zápisnicou č. F. XXX/XXXX, keď táto suma nebola žalobcom 1/ poskytnutá žalovanému 2/, ale právnickej osobe, a to obchodnej spoločnosti S.O.B. s.r.o, ktorá je samostatným subjektom právnych vzťahov, odlišným od žalovaného 2/ Žalobca 1/ namietal, že peňažné prostriedky zaslal žalovanému 2/ na ním vymienený účet, na základe e-mailu žalovaného 2/ zo dňa 21.4.2013, ktorým ho žiadal o poskytnutie tejto pôžičky a následne mu zaslanej SMS, v ktorej sám žalovaný 2/ udal číslo účtu kam sa má pôžička plniť a tvrdil, že účet tretej osoby je len platobným miestom a tretia osoba nie je dlžníkom voči veriteľovi. Správne však súd prvej inštancie vyhodnotil zaslanie predmetnej sumy na účet tretej osoby, v danom prípade obchodnej spoločnosti aj v súvislosti s obsahom žiadosti o poskytnutie pôžičky tak, že pôžička bola poskytnutá v prospech uvedenej spoločnosti na úhradu faktúr v hodnote 57.000 eur. Pokiaľ žalobcovia poukázali na uznanie záväzku zo zmluvy o pôžičke žalovaným 2/ vo forme notárskej, zápisnice, ktorá je verejnou listinou a môže slúžiť ako exekučný titul, tieto námietky nemožno považovať za dôvodné, keď uznanie dlhu zakladá len vyvrátiteľnú domnienku o existencii dlhu v čase jeho uznania a notárska zápisnica ako verejná listina potvrdzuje pravdivosť toho, čo je v nej uvedené, pokiaľ nie je dokázaný opak a v danom prípade zaslanie finančných prostriedkov žalobcom na účet tretej osoby v spojení s obsahom žiadosti o poskytnutie pôžičky preukazuje jej poskytnutie žalobcom v prospech spoločnosti V.O.S. s.r.o., na úhradu jej faktúr, a nie žalovanému 2/. Z právoplatného

rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 29Cpr 4/2016 taktiež nevyplýva existencia vymáhateľnej pohľadávky žalobcov voči žalovaným 2/ a 3/, keď žalovaní týmto rozsudkom neboli zviazaní zaplatiť žalobcom žalovanú sumu, ale na jej zapltenie bola zviazaná spoločnosť A-RECOL s.r.o., ktorá je tiež samostatným subjektom odlišným od žalovaných 2/ a 3/. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že notárska zápisnica č. N 68/2010 nepreukazuje existenciu vymáhateľnej pohľadávky, keď záväzok žalovaného 2/ zo Zmluvy o pôžičke na vrátenie sumy 264.000 eur, splnenie ktorého bolo ňou zabezpečené, zanikol uzavretím Dohody o urovnaní.

9. Odvolací súd sa nestotožnil s výkladom pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ súdom prvej inštancie, ako pohľadávky, ktorá už má kvalitu judikovaného práva, t.j. bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, na základe ktorého možno začať exekúciu, v zmysle právnych záverov vyplývajúcich z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 253/2012. Na základe tohto výkladu súd prvej inštancie konštatoval, že neprávoplatný rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 17C/29/2017 -24 zo dňa 19.12.2018, ktorým súd uložil žalovaným zaplatiť žalobcom sumu 31.291,52 eur, čo predstavuje časť pohľadávky v zmysle Dohody o urovnaní a k zmenke, vrátane zmluvy o vyplňovacom práve k blankozmenke, nie sú titulom, na základe ktorých možno nariadiť exekúciu na majetok žalovaných 2/ a 3/ Najvyšší súd SR však v uznesení sp. zn. 1VCdo/1/2022 zo dňa 17.05.20222 vyslovil, že vymáhateľná pohľadávka v zmysle ustanovenia § 42a odsek 1 Občianskeho zákonníka je pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať v základnom súdnom konaní. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia najvyšší súd konštatoval názorový rozpor v otázke výkladu zákonného pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ a poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/102/99, ktoré položilo základ ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu jeho uverejnením v Zbierke stanovísk a súdnych rozhodnutí súdov SR (R 44/2001), a v ktorom bolo vyslovené, že zákonnému pojmu vymáhateľná pohľadávka zodpovedá taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. V zmysle uvedeného možno za vymáhateľnú pohľadávku považovať pohľadávku priznanú žalobcom proti žalovaným neprávoplatným rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 17C/29/2017 - 24 zo dňa 19.12.2018, v sume 31.291,52 eur. Tento záver sám osebe však nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď dôvodom jej zamietnutia bol zároveň aj záver súdu o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 2/ a 3/ a o nesplnení zákonných predpokladov úspešnosti odporovania Záložnej zmluvy a Kúpnej zmluvy voči žalovaným 1/ a 4/, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, keď dospel k záveru, že vychádzajú z dostatočne a správne zisteného skutkového stavu a zo správneho právneho posúdenia; v podrobnostiach preto odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie.

10. Žalobcovia v odvolaní namietali, že žalovaný 4/ nedisponoval peňažnými prostriedkami na zapltenie kúpnej ceny, že žalovaný 2/ prostredníctvom svojej spoločnosti H-STEEL, ktorej je konateľom a riaditeľom, a aj sám posielal jednotlivé časti kúpnej ceny na jeho účet vždy vopred tak, aby žalovaný 4/ mohol vykonať simulované právne úkony pôsobiace ako zapltenie kúpnej ceny, že išlo o simulovanie právneho úkonu kúpnej zmluvy, v skutočnosti Byt darovali žalovanému 4/, toto vykonali úmyselne, a preto sú pasívne legitimovaní; že kúpnu cenu nikdy neobdržali, pretože ju pred úhradou previedli na účet žalovaného 4/ a ten im ju následne vrátil a týmto konaním došlo k zníženiu ich majetku a ukráteniu žalobcov. Namietali v tejto súvislosti, že súd prvej inštancie nevykonal nimi navrhnutý dôkaz dopytom na Obchodný register EISA za účelom zistenia majetkovej účasti v spoločnosti H-STEEL, čím im odňal možnosť konať pred súdom. V konaní však bolo preukázané, že žalovaný 4/ disponoval finančnými prostriedkami na zapltenie kúpnej ceny Bytu, keď bolo preukázané, že suma 50.000 eur bola poukázaná jednotlivými platbami z jeho účtu na účet žalovaného 2/, zároveň bolo preukázané, že túto sumu prijal žalovaný 4/ na základe viacerých platieb od spoločnosti H-STEEL INC a nebolo preukázané tvrdenie žalobcov, že by tieto platby boli prevedené z účtu žalovaných 2. a 3. Pokiaľ žalobcovia navrhli vykonať dokazovanie doložením výpisu spoločnosti H-STEEL z Obchodného registra za účelom preukázania majetkovej účasti tejto spoločnosti, ani preukázanie tejto skutočnosti by nemalo žiaden vplyv na to, že žalovaný 4/ obdržal predmetné finančné prostriedky od iného subjektu, odlišného od žalovaných 2/ a 3/, pričom nebolo by týmto ani zistené o aké finančné prostriedky tejto spoločnosti išlo, akým spôsobom ich spoločnosť nadobudla a z akého titulu boli žalovanému 4/ spoločnosťou poukázané. Žalobcami navrhnutý dôkaz nie je spôsobilý preukázať tvrdenie žalobcov, že žalovaní 2/ a 3/ previedli z ich účtu sumu 50.000 eur na účet žalovaného 4/, a preto jeho nevykonaním nedošlo k odňatiu možnosti žalobcom konať pred súdom. Žalobcovia namietajú aj simulovanie právneho úkonu Kúpnej zmluvy a z toho dôvodu jej neplatnosť, k tomu odvolací súd uvádza, že aj neplatnosť kúpnej zmluvy by mala za následok zamietnutie žaloby, pretože odporovať možno len platnému právnomu úkonu.

11. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že Kúpna zmluva nie je ukracujúcim úkonom dlžníkov, ktorým by došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku dlžníkov, ktoré by bránilo uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň sčasti, keď žalovaný 4/ uhradil žalovaným 2/ a 3/ obvyklú kúpnu cenu Bytu, a teda na základe Kúpnej zmluvy nadobudli skutočnú protihodnotu za Byt v peniazoch.

12. Správne súd prvej inštancie zamietol žalobu aj proti žalovanému 1/, keď mal za preukázané, že žalovaný 1/ ani pri vynaložení náležitej starostlivosti, preukázanej vykonanými úkonmi pred uzavretím Zmluvy o úvere a Záložnej zmluvy, nemal žiadnu vedomosť o existencii právneho vzťahu medzi žalobcami ako veriteľmi a žalovanými 2/ a 3/ ako dlžníkmi a nemohol mať ani vedomosť o prípadnom úmysle žalovaných 2/ a 3/ ukrátiť žalobcov ako veriteľov. Ani v prípade skúmania záväzkov žalovaných aj z verejných zdrojov, ako namietajú žalobcovia v odvolaní, by podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný 1/ nezískal vedomosť o prípadnom úmysle žalovaných ukrátiť žalobcov ako veriteľov, mohol by získať len vedomosť o existencii záväzku žalovaných 2/ a 3/ proti žalobcom, ktorý je však zabezpečený zriadením záložného práva ku garáži, avšak túto vedomosť nemohol zistiť z LV č. XXXXX, P.Ú. Q., na ktorý poukázali žalobcovia, pretože na tomto LV nie je evidované žiadne vecné právo v prospech žalobcov.

13. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p a zásadou úspechu strán v konaní. Žalobcovia žiadali nepriznať žalovaným náhradu trov konania, a to z hľadiska dobrých mravov, keď ako osobitné okolnosti prípadu uviedli dlhodobé vyhýbanie sa povinnosti plniť dlhy žalovanými 2/ a 3/ a neobozretnosť a nekonanie žalovaného 1/. Tieto skutočnosti však v konaní neboli zistené a ustálené na základe výsledkov vykonaného dokazovania, a aj vzhľadom na výsledok konania a úspech žalovaných v spore, tieto tvrdenia žalobcov neodôvodňujú nepriznanie náhrady trov konania žalovaným. Nepriznanie náhrady trov konania odôvodňovali aj správaním sa právneho zástupcu žalobcov 2/ a 3/ a právnej zástupkyne žalovaného 4/, ktorým podľa názoru žalobcov spôsobili spor a v rozpore so zásadou hospodárnosti navyšovali vzniknuté trovy, pričom poukázali na nedodržanie žiadanej 30 dňovej lehoty na doručenie listín, zmarenie pojednávania dňa 12.03.2018 z dôvodu kolízie a dňa 09.05.2018 z dôvodu PN a neskoré zaslanie žiadostí o odročenie pojednávania právny zástupcom žalovaných 2/ a 3/ a predkladanie zmätočných dokladov právnu zástupkyňou žalovaného 4/. Pri posudzovaní okolností spočívajúcich v postupe právnych zástupcov žalovaných v konaní a plnení si ich procesných povinností, z hľadiska existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, odôvodňujúcich napriek úspechu strany v konaní, nepriznanie jej náhrady trov konania, je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu prihliadať aj na postup protistrany, resp. jej právneho zástupcu v konaní. Pri tomto posudzovaní je potrebné tiež vychádzať z toho, že nepriznanie náhrady trov konania strane úspešnej v konaní v zmysle § 257 C.s.p. musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu, musí mať výnimočný charakter a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti zákona a k dosiahnutiu spravodlivosti pre strany sporu. Z obsahu spisu vyplýva, že konanie žalobcov, resp. ich právnej zástupkyne tiež nebolo v súlade so zásadou hospodárnosti konania, pretože v žalobe podanej 07.07.2016 neuviedli všetky rozhodujúce skutočnosti, uviedli v nej len Zmluvu o pôžičke z 11.11.2010 a Dohodu o urovaní, neuviedli v nej druhú pôžičku a predmetné notárske zápisnice, ani nepriložili k žalobe všetky listinné dôkazy, napriek tomu, že ich zaťažovalo ako žalobcov bremeno tvrdenia, a aj dôkazné bremeno preukázania rozhodujúcich skutočností. Až na pojednávani dňa 17.10.2018 právna zástupkyňa žalobcov predložila notársku zápisnicu č. F. XXX/XXXX, týkajúcu sa pôžičky v sume 45.000 eur a uviedla, že existuje aj rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 29Cpr 4/2016. Špecifikáciu všetkých žalobcami tvrdných pohľadávok uviedli až v ich vyjadrení zo dňa 24.10.2018. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že skutočnosti, na ktoré žalobcovia poukázali v ich odvolaní, nemožno v danom prípade považovať za celkom výnimočné okolnosti, odôvodňujúce nepriznanie náhrady trov konania žalovaným podľa zásady úspechu v konaní.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaní 2/, 3/ a 4/, ktorí mali úspech v odvolacom konaní, majú voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu a žalovanému 1/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu trovy v odvolacom konaní nevznikli.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).